

Bederlag. Efter min Mening er nemlig den Brug, der kan gjøres af dem, for Boldenes Vedkommende i alt Væsenligt at vedligeholde dem som Spadseregange og for Gravenes Vedkommende at bevare dem som Vandbeholdere for Vandmøllen. Man overlader i Virkeligheden derved kun Communen Noget, som ikke er af nogen videre Værdi, men som meest kan tjene som et moralsk Bederlag for de Byrder, der ville gaae over paa Communen. Uden en Veiledning med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved den Byen forbeholdte Forfølsret, tror jeg, for at gjentage, hvad jeg nys sagde, at det ikke vil føre til noget Resultat, at fastsætte en saadan Forfølsret.

Krigsministeren: Det ærede Medlem, der nu lattede sig, har udtalt den Frygt, at en Forhandling mellem Krigsbestyrelsen paa Statens Vegne og Nyborg Commune om Overdragelse af Fæstningsværkernes Terrain ikke vil føre til noget Resultat, væsentlig fordi han antog, at Krigsbestyrelsen ikke vilde tage tilbørligt Hensyn til Communens berettigede Krav; kort sagt, det antages som givet, at Krigsbestyrelsen vilde være ubillig i sine Fordringer overfor Communen. Det tror jeg dog egentlig ikke, at der foreligger nogen tilstrækkelig Grund til at antage. Man kan ganske vist, saalænge man har talt om Sagen i dens Almindelighed, have gjort sig Illusioner eller overdrevne Forestillinger om den Værdi, hvortil Fæstningsværkerne omkring Kjøbenhavn ville kunne udbringes. Det Samme kan have været Tilfældet med Hensyn til Fæstningsværkerne omkring Nyborg; det Samme kan ogsaa være Tilfældet med Hensyn til andre Fæstningsværker, om hvis Nedlæggelse der kan være Tale. Saalænge ikke Spørgsmaalet om deres Afhændelse og Realisation egentlig foreligger, saalænge er man heller ikke opfordret til at nedstemme sine Fordringer. Hvorfor skulde man ikke hænge fast ved det Haab, at man vil kunne udbringe Fæstningsværkerne til en betydelig Værdi, saalænge ikke Umuligheden deraf foreligger? Men at Krigsbestyrelsen ikke skulde være villig til at gaae ind

paa rimelige Betingelser, naar den egentlige Forhandling foreligger, det synes mig ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at antage. Afsløsningen af Demarcationslinien omkring Kjøbenhavn tør siges at staae i Begreb med at blive ordnet paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade. Der har været ført Forhandlinger mellem Regjeringen ved Delegerede og Kjøbenhavns Commune om de Betingelser, paa hvilke den fremtidige Bebyggelse og Afbenyttelse af Terrainet mellem Fæstningsværkerne og Demarcationslinien skulde finde Sted. Disse Forhandlinger have ført til et Resultat, som er tilfredsstillende for begge Parter. Regjeringen har ikke opstillet andre Fordringer end saadanne, som Communen har troet fuldkommen at kunne gaae ind paa. Her foreligger altsaa et factisk Bevis for, at Krigsbestyrelsen, naar den forhandler paa Statens Vegne, er fuldkommen villig og istand til at lade Communens Interesser vederfares Retfærdighed. Jeg tror, at den Frygt, som det ærede Medlem har udtalt, virkelig ikke er tilstrækkelig begrundet.

At overhovedet dette Lovforslag nu foreligger, dertil maa Grunden for en stor Deel søges i Krigsbestyrelsens Dnske om, at Communen skal faae de Rettelser, som Nedlæggelsen af Fæstningsværkerne medfører. Naar det ikke var saaledes, vilde Motiverne til at forelægge et Lovforslag som dette ikke være synderlig stærke, thi det kan altid have sine Fordele for Krigsbestyrelsen at lade Forholdet bestaae, som det er. Den eneste ret kraftige Grund til overhovedet at forelægge et Lovforslag er Hensynet til Communens Interesse. Jeg tror altsaa virkelig ikke, at der er den Grund til Frygt i saa Henseende, som den sidste ærede Taler udtalte. Den Tanke har været fremsat af et æret Medlem for 6te Kreds og er bleven tiltraadt af et æret Medlem fra 2den Kreds, at Krigsbestyrelsen burde, inden den forelagde dette Lovudkast, have forhandlet med Nyborg Commune for saa at sige at faae en Contract afsluttet under Forbehold af Rigsdagens Samtykke. Det er ganske vist en Bet,